

vatele. (Jde o zaměstnání v čase před 1./10. 1914, t. j. před účinností cís. nař. z 25./6. 1914, č. 139 ř. z.)

(Nález nejvyššího správního soudu z 3./4. 1922, č. 13302/21.)

**Činnost zaměstnance firmy, provozující tovární podnik výrobní (tedy kupce ve smyslu obchodního zákoníka), která záleží v podstatě v tom, že udržuje sklad (tvořící jako zvláštní oddělení celkového podniku integrující část závodu kupeckého) v pořádku, že přejímá zboží dodané z oddělení výrobních, roztrřídí a ukládá je podle určitých kategorií a vede seznam zboží ve skladě uloženého tím způsobem, že zboží skladu dodané zapisuje do seznamu dle počtu kusů a podle značek, jímž jednotlivé kusy zboží jsou opatřeny, sluší označiti za službu kupeckou ve smyslu zákona z 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., a podléhá proto takový zřizenecký skladní pensijní pojistné povinnosti ve smyslu § 1, odst. 2, lit. b. zákona z 5./2. 1920, č. 89 Sb. z. a n.**

Z hlediska významu této činnosti v rámci celkové organizace obchodního podniku jest pro otázku kvalifikace její bez podstatného významu, zda-li zřizenecký má k dispozici nějaké podřízené síly a zda-li k nim dozírá čili nic, ani podle jakých značek zboží do skladu docházející třídí a ukládá, zdali toliko podle počtu kusů a značek na dodaném zboží již vyznačených či jinak, ani konečně jakým způsobem vede seznam skladu.

(Nález nejv. spr. soudu z 24./4. 1922, č. 15031/21.)

## **II. Podpory nezaměstnaným.**

**K § 2, č. 6 zákona z 12./8. 1921, č. 322 Sb. z. a n.**

**Výživa nezaměstnaného jest zabezpečena výdělkem manželky, který převyšuje značně obnos vypadající na podporu v nezaměstnanosti.**

Zemská politická správa v pořadí instančním zamítla žádost J. F. o podporu v nezaměstnanosti, protože výživa jeho není ohrožena, ježto manželka stěžovatele má výdělek průměrný 19 K denně.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí zamítl nejvyšší správní soud jako bezdůvodnou po této úvaze:

Dle § 2, č. 6., zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n., nemá nároku na podporu také ten, kdo má příjem zabezpečující jeho nezbytnou výživu po dobu nezaměstnanosti.

Stěžovatel ve stížnosti své, doznáváje nahoře uvedený výdělek své manželky, namítá, že vzhledem k chorobě ženině není stálý, ježto již dříve pro chorobu od práce ustati musila. Námitka ta, nehledě k tomu, že v odvolání nebyla tvrzena, není rozhodnou, ježto stěžovatel tím tvrdí pouze, že výdělek ženin následkem choroby může odpadnouti, netvrdí však, že v době jeho nezaměstnanosti dosud trvající již odpadl. Jinak potírá stížnost jedině správnost úsudku žalovaného úřadu o zabezpečení nezbytné výživy. Úsudek tento však jako zodpovědění otázky skutkové jest částí skutkové podstaty, o níž se naříkané rozhodnutí opírá a musí proto dle § 6, odst. 1 zákona o správním soudě i nejvyšší správní soud rozhodnutí své na úsudku tom založiti, byl-li získán v řízení netrpícím žádnou podstatnou vadou (§ 6, odst. 2 zákona o správním soudě).

Stížnost sama nevytýká žádné vadnosti a také nejvyšší správní soud neshledal, že by řízení trpělo nějakou podstatnou vadou, již by bylo dbáti z moci úřadu.

Zůstává proto úsudek žalovaného úřadu, že nezbytná výživa stěžovatelova jest po dobu nezaměstnanosti zabezpečena, nedotčen.